

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ז' כסלו

על פי שאינו נאכל, אין צריך לעשות פסח שני. אבל אם נטמא בעליו טמאת היום בבת, אין הציון מרצה. דבשעת זריקה אינו ראוי לעשות קרבן פסח, שהתורה דחתו, וחיב בפסח שני. מפני שאמרו חכמים, הניזר שנטמא קודם הבאת קרבנותיו, שסותר ימי נזרו, וצריך לספור מהתחלת נזרו, ועושה

[illegible][illegible]

(ב) אין צולין את הפסח לא על השפוד של מִתְקָתָהּ, ולא על האַסְכְּלָה כִּמְיוֹן סַס מִבְּרֹל, וּמִפְרֹשׁ בְּגִמְרָא וְאִם אַסְכְּלָה מְנוּקָתָהּ וְתוֹלָהּ עִם הַשְּׁפֹד שֶׁל רִמּוֹן בֵּין הַקִּבּוּסִים שְׂאִינֵי טַעַם בְּרִירָל מִתּוֹ. וְכֵן אָמַר רַבִּי צִדְקוֹ, מַעֲשֵׂה בְרֹל גְּמִילֵי, שְׂאִמְר לְטֻבִּי עֲבָדוֹ וְאֵת וְצִלָּה לֹט אֶת הַפֶּסַח עַל הַאֲסְכְּלָה, וְזֵרֵינוּ שְׂמֵא יֵצֵא בְּרִירָל שֶׁל הַאֲסְכְּלָה.

נָגַע הַפֶּסֶס בְּחֶרֶסוֹ שֶׁל תַּגּוּר יִקְלָהוּ
אִם מִקּוֹמוֹ, דְּמוּקָה נִהְיָעָה נִמְלָה
מִחוּם הַתֵּרֶס, לֵאמֹר הִנֵּה אֵשׁ.
נִטָּר מִרְטָבוֹ שֶׁל הַפֶּסֶס עַל הַחֶרֶס,
זִחוּ עֲלֵי, שֶׁהַשְׂמִינִם שֶׁתִּמְחַמֵּם מִחֲמַת
הָאֵשׁ הַחֶרֶס נִכְלַע בְּפֶסֶס. טוֹלַת אֵשׁ
קוֹמוֹ כְּעוֹבֵי אֶצְבַּע דִּהְשִׁמוֹן נִכְלַע
הַרְבֵּה. נִטָּר מִרְטָבוֹ עַל הַשְׂמִינִת שֶׁהִיא
רִחְוָתָהּ, דְּנִצְלָה רֻכּוֹת מִחוּם סוֹלֶת.
וְהַרְטָב אֲסוּר לֵאכֹל דְּהָרֵי הוּא צִלֵּי
מִזְכֵּר אֹהֶר, יִמְנָן שֶׁל מִקּוֹמוֹ שֶׁל
סוֹלֶת שֶׁנֶּפֶס שֶׁל הָרָטָב, וְשׁוֹרֵף אוֹתוֹ
כְּשָׂאָר קִדְּשִׁים פֶּסְחִילִים: (א) סָו
לִפְסֵחַ בְּמֵי פִירוֹת, דְּמִתָּר לִסְוֹ
הַפֶּסֶס בְּמֵי פִירוֹת, אִם חֲבוּרָת כֹּהֲנִים
הִיא יֵאָכֵל, אֲכָל אִם חֲבוּרָת יִשְׂרָאֵל
הִיא, אִם יְיָ הוּא שֶׁנִּיֵּן לֹא צִלָּאוּ
יִדְּיָתוֹ, דְּלֹא כִּי, וְאִם צִלֵּי הוּא
יִקְלָהוּ אֶת הַחַיּוֹן, דְּכִלְעַל עַל יְדֵי
הָאֵשׁ. סָו לִפְסֵחַ בְּשִׁמֶן שֶׁל מַעֲשֵׂר
שֵׁנִי, אִם יִשְׁעוּ לִשְׂמֹן דָּמִים עַל בְּנֵי
חִבְרוֹה, יִשְׁאֹר תִּלְבּוֹעַ זָמִים עַל דָּמִים
עֲבוֹר זֶה, שֶׁאֵין פִּרְדִּין מַעֲשֵׂר שֵׁנִי
יִשְׁוֹשִׁילִם, וְאֶפְסֹל לֵאכֹל כִּסְתֵּרָה,
דְּתִיבִי (וַיִּרְבֵּה יְיָ אֱלֹהֵי) "נִתְּנָה בְּכֶפֶס"
(עֵין תַּרְגוּם): (ד) חֲמִשֶּׁה דָּבָרִים בָּאֵין
בְּטֻמְאָה, כְּשֶׁרָבִן טֻמְאִים דְּלִיָּקִין
מִפְסֵחַ מִדְּבָרֵיהֶם בָּרוּם (מִבְּרֵי טַט, טל)
אֵלֶּה תִּשְׁעוּ לֵד' בְּמוֹעֲדֵיכֶם וּבְפֶסֶחַ
חֲרִיב (שֵׁס ט, א) "בְּמוֹעֲדֵי" וְאֵין חֲזָק
שֶׁל טֻמְאָה, (ב) לֵי שֵׁשׁ שָׁנִים אֶת
הַנֶּאֱכָל לֹא נֶאֱכָל בְּטֻמְאָה כִּיּוֹן שֶׁתּוֹ
קִרְבָּתָהּ צָבוּר, דִּיקְרָן לֹא אִינִילָהּ
קוֹמָא, וְאֵלֶּה כִּי תִשְׁמִיר, הַכָּא בְּטֻמְאָה
הַחֲדָשָׁה שֶׁמְקַרְבִּין עוֹמֵר שְׁעוּרִים
בִּטָּא בִּיקוּן, וְשֵׁנִי תִלְחַם, שֶׁמְקַרְבִּין
הַכָּא בְּשִׁמְנוֹת, וְלִחַם הַפֶּסֶח, שֶׁשִּׁמֶן
עַל הַשְׂמִינִת בְּכָל שַׁבַּת, וְחֻבֵּי שְׁלֵמִי

[illegible]

ז' שלו. יאכל במקום שהוא רוצה. ואפלו לא

בִּירָר בִּשְׁעַת שְׁחִיטָהּ, דְּשָׁה לְבֵית אֲבוֹת כְּתִיב (שמות יב ז) שֶׁנִּי בֵּית אוֹכְלִין מִכָּל מִקּוֹם הָרִי וְהָ כִבְי בֵּית. עֲבַד שֶׁל שְׁנֵי שְׁתֵּפוֹי, צִרְף שְׁשִׁנְיָהּ יִסְמִינו שִׂיאֵל אֶצֶל הָאֲחָד, וְאֵם לֹא הִסְמִינו לֹא יֵאֵל מִשֶּׁל שְׁנֵיהֶן, דָּאִין אֶחָד יָכוֹל לִמְנוֹת אֶצֶל הָאֶחָד חֲלָקוֹ שֶׁל הָאֲחֵר. מִי

הַיְי, הִי לֹקֶה אֶרְבָּעִים. אֲבָרָה
וְאֵינִי לֹקֶה אֶת הָאֲרָבָעִים:
עַד שִׁמְעִי לַעֲצֵם, וְקוֹלֵךְ עַד
שֶׁנִּי קוֹצֵץ בְּקוֹפִיץ, שֶׁאֵין בּוֹ
לִי וְלָנִים כְּלָפָנִים. מִן הָאָרֶץ
הַחוּמָה, כְּלָפָנִים: יָג שְׁתִּי
נֶחֱדָה, אֱלוֹ הוֹכְסִין אֶת פְּתִיחַ
פְּתִיחַ הַיָּלֵךְ וְאֹכְלֵי וְהַמֶּחֶס

סופֿוֿץ אָ פֿי וּמִחִיר אָת פֿינֿי
 וְהַכֵּלָה, הוֹפֵקֶת פֿינֿי וְאוֹכֵלֶת:
 אֶבְיִת בַּעֲלָה, שָׁחַט עֲלֶיהָ
 אֲבִיָּה, תֵּאֱכַל מִשֵּׁל בַּעֲלָה.
 וְעַתָּה אֲבִיָּה, שָׁחַט עֲלֶיהָ אֲבִיָּה
 שֶׁהָיָה רֹצֵחַ. יְתוֹם שֶׁשָּׁחֲטוּ
 שְׂחָאוֹ רֹצֵחַ. עֶבֶד שֶׁל שְׂנִי
 מִי שֶׁחָצִי עֶבֶד וְחָצִי בֶן
 הָאוֹמֵר לַעֲבֹד, צֵא וּשְׁחֹט עֲלֶי
 שָׁחַט עֲלָה, יֵאֱכַל. שָׁחַט גִּידִי
 אֲמֹר לִי רַבִּי, יִצְדָּק נִשְׁחָט
 גִּידִי אֲמֹר לִי רַבִּי, גִּידִי שֶׁלֹּ
 רַבִּי, הִטָּלָה שֶׁלֹּ וְגִידִי שֶׁלִּי.
 יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה, וּפְטוּרִין
 לְבָנֶיהוּ, הֵרִיג שׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסֶחַ
 שֶׁנִּשְׁלִים, פִּינֹן שֶׁהִכְנִים הָרֹאשׁוֹן
 וְאֶחָיו עֲמוֹ. לַעֲלוֹלִם נִמְנִין
 אֶת אֶחָד. מִגִּידִי מוֹשְׁכִין אֶת
 מַעֲמֹד אוֹמֵר, מִנֵּן שִׁירֹק עֲלִיו
 יִם בַּחֲלוֹק, וְרֹאשׁ בְּנֵי בַּחֲבוּרָה
 מִשֵּׁל, וְהוֹ אוֹכְלִין מִשֵּׁלָתוֹ:

[illegible]

מסכת פסחים פרק ז

(ב) אין צולין את הפסח לא על השפוד של מִתְקָתָהּ, ולא על האַסְכְּלָה כִּמְיוֹן סַס מִבְּרֹל, וּמִפְרֹשׁ בְּגִמְרָא וְאִם אַסְכְּלָה מְנוּקָתָהּ וְתוֹלָהּ עִם הַשְּׁפֹד שֶׁל רִמּוֹן בֵּין הַקִּבּוּסִים שְׂאִינֵי טַעַם בְּרִירָל מִתּוֹ. וְכֵן אָמַר רַבִּי צִדְקוֹ, מַעֲשֵׂה בְרֹל גְּמִילֵי, שְׂאִמְר לְטֻבִּי עֲבָדוֹ וְאֵת וְצִלָּה לֹט אֶת הַפֶּסַח עַל הַאֲסְכְּלָה, וְזֵרֵינוּ שְׂמֵא יֵצֵא בְּרִירָל שֶׁל הַאֲסְכְּלָה.

נָגַע הַפֶּסֶס בְּחֶרֶסוֹ שֶׁל תַּגּוּר יִקְלָהוּ
אִם מִקּוֹמוֹ, דְּמוּקָה נִהְיָעָה נִמְלָה
מִחוּם הַתֵּרֶס, לֵאמֹר הִנֵּה אֵשׁ.
נִטָּר מִרְטָבוֹ שֶׁל הַפֶּסֶס עַל הַחֶרֶס,
זִחוּ עֲלֵי, שֶׁהַשְׂמִינִם שֶׁתִּמְחַמֵּם מִחֲמַת
הָאֵשׁ הַחֶרֶס נִכְלַע בְּפֶסֶס. טוֹלַת אֵשׁ
קוֹמוֹ כְּעוֹבֵי אֶצְבַּע דִּהְשִׁמוֹן נִכְלַע
הַרְבֵּה. נִטָּר מִרְטָבוֹ עַל הַשְׂמִינִת שֶׁהִיא
רִחְוָתָהּ, דְּנִצְלָה רֻכּוֹת מִחוּם סוֹלֶת.
וְהַרְטָב אֲסוּר לֵאכֹל דְּהָרֵי הוּא צִלֵּי
מִזְכֵּר אֹהֶר, יִמְנָן שֶׁל מִקּוֹמוֹ שֶׁל
סוֹלֶת שֶׁנֶּפֶס שֶׁל הָרָטָב, וְשׁוֹרֵף אוֹתוֹ
כְּשָׂאָר קִדְּשִׁים פֶּסְחִילִים: (א) סָו
לִפְסֵחַ בְּמֵי פִירוֹת, דְּמִתָּר לִסְוֹ
הַפֶּסֶס בְּמֵי פִירוֹת, אִם חֲבוּרָת כֹּהֲנִים
הִיא יֵאָכֵל, אֲכָל אִם חֲבוּרָת יִשְׂרָאֵל
הִיא, אִם יְיָ הוּא שֶׁנִּיֵּן לֹא צִלָּאוּ
יִדְּיָתוֹ, דְּלֹא כִּי, וְאִם צִלֵּי הוּא
יִקְלָהוּ אֶת הַחַיּוֹן, דְּכִלְעַל עַל יְדֵי
הָאֵשׁ. סָו לִפְסֵחַ בְּשִׁמֶן שֶׁל מַעֲשֵׂר
שֵׁנִי, אִם יִשְׁעוּ לִשְׂמֹן דָּמִים עַל בְּנֵי
חִבְרוֹה, יִשְׁאֹר תִּלְבּוֹעַ זָמִים עַל דָּמִים
עֲבוֹר זֶה, שֶׁאֵין פִּרְדִּין מַעֲשֵׂר שֵׁנִי
יִשְׁוֹשִׁילִם, וְאֶפְסֹל לֵאכֹל כִּסְתֵּרָה,
דְּתִיבִי (וַיִּרְבֵּה יְיָ אֱלֹהֵי) "נִתְּנָה בְּכֶפֶס"
(עֵין תַּרְגוּם): (ד) חֲמִשֶּׁה דָּבָרִים בָּאֵין
בְּטֻמְאָה, כְּשֶׁרָבִן טֻמְאִים דְּלִיָּקִין
מִפְסֵחַ מִדְּבָרֵיהֶם בָּרוּם (מִבְּרֵי טַט, טל)
אֵלֶּה תִּשְׁעוּ לֵד' בְּמוֹעֲדֵיכֶם וּבְפֶסֶחַ
חֲרִיב (שֵׁס ט, א) "בְּמוֹעֲדֵי" וְאֵין חֲזָק
שֶׁל טֻמְאָה, (ב) לֵי שֵׁשׁ שָׁנִים אֶת
הַנֶּאֱכָל לֹא נֶאֱכָל בְּטֻמְאָה כִּיּוֹן שֶׁתּוֹ
קִרְבָּתָהּ צָבוּר, דִּיקְרָן לֹא אִינִילָהּ
קוֹמָא, וְאֵלֶּה כִּי תִשְׁמִיר, הַכָּא בְּטֻמְאָה
הַחֲדָשָׁה שֶׁמְקַרְבִּין עוֹמֵר שְׁעוּרִים
בִּטָּא בִּיקוּן, וְשֵׁנִי תִלְחַם, שֶׁמְקַרְבִּין
הַכָּא בְּשִׁמְנוֹת, וְלִחַם הַפֶּסֶחַ, שֶׁשִּׁמֶן
עַל הַשְׂמִינִת בְּכָל שַׁבַּת, וְחֻבֵּי שְׁלֵמִי

[illegible]

הטענות שסבוף השדרה, הן הנאכלים בשור הגדול ודינם כבשר שאכל ונמנין עליו. השובר את העצם בפסח הטהור, הרי זה לוקח ארבעים שמה אהת, אבל המותאי מפילו כטוהר, מכיון שנתקו הכתוב לעשה, דכתיב (שמות

שְׁנַתְּקוּ לַעֲשֹׂה וְאִין לִזְקִין עָלַי, אִי
נָמִי מְשֹׁם דְּהוּי לֹא שְׂאִין בּוֹ מַעֲשֶׂה.

הַשּׁוֹבֵר אֶת הָעֵצִים בַּפֶּסַח הַטּוֹב

המותירי בטהור והתשובר בשם
יב אבר שיצא מקצתו, חותנו
 שמגיע לפרקו, וחותנו. ובמקצת
 משהם בבית העצם. ומה
 ולחזו פלחיו. והחלונות. ומה
 תבורות שהיו אוכלות בבית:
 הילך ואוכלין, ואלו הופקין
 באמצע. וכשהשמש עומד למזר
 עד שמגיע אצל חבורתו ואוכלו
פ ה א האשה בזמן ע
 בעלה ושחט עגלה
 הלקה רגל ראשו לעשות
 ושחט עליה בעלה, תאכל בבי
 עליו אפרטורסין. יאכל במז
 שתפין לא יאכל משל שניש
 חורין, לא יאכל משל רבו: **ב**
 את הפסח, שחט גדי, יאכל
 וטלה. יאכל מן הראשון. שכי
 ישחוט טלה וגדי יאמר, **ב**
 וטלה שלי, אם טלה אמר
 שכן רבו הם אמר לו שניני
 מלעשות פסח שני: **ג** האומני
 על מי שיעלה פסח ראשו ל
 ראשו ורבו, וכה בחלקו ומזו
 עליו עד שהיה בו כזית לכל
 וזיהן ממנו עד שישחוט. רבי
 את הדין: **ד** הממנה עמו א
 לתן לו את שלו, ואלו אוסר
 פניהם הילך ואוכלין, דקתיב בתורה
 (שמות יב כ) "על הביתאש יאכלו"
 בתים. והמחם דוד מים חמים וכול להיות באמצע בין שתי החבורות, ולא
 מחיבם הפסח, ושהשמש שמשמש לשתיקה שפסח תחבורה אחת, שהוא
 עומד מלוא לבני החבורה האחרת ויש לו בשר הפסח נאכל בין שתי החבורות
 כשני בתים. קופץ סוגר את פיו ולא יכלה, ומחזיר את פיו לצד חבורתו
 שלא ימחזירה שואכל בחבורה השניה, ואדם אחד אסור לו לאכול בשושה
 חבורות, וממדתו עד שמגיע אצל חבורתו ואוכל שם הפסח. והכל בשושה
 לאלול בפני כלם, חובקת את פניה ואוכלת. והפסח נאכל בשני חבורות

פרק ח א האשה הנשואה בזמן אהיה בבית בעלה, אם שטת פניה בעלה, ושטת עניה, שיהיה קרוב שותבא אצלה לאכול ושתות. תאכל משל בעלה, דמן הסתם ידעתה לאכול אצל בעלה. ואם הלכה ורגל ראשון לעשות בבית אביה, שכן קרל הנשואות לילך ורגל הראשון לבית אביה, שטת עליה אביה, ושטת עליה בעלה, תאכל במקום שיהיה קרוב בשעת שחיטה, ואם לא היה קרוב בשעת שחיטה, תאכל כלל, ודוקא בשחיטה וריגלה